

Spm. nr. S 1332

Til *indenrigsministeren* (24/6 87) af:

Kaj Poulsen (S):

»Hvad agter ministeren at foretage i anledning af, at det ifølge indgåede aftaler mellem SID og Falcks Redningskorps ikke er muligt at opretholde et ambulanceberedskab døgnet rundt?«

Begrundelse

Ifølge Radioavisen mandag den 22. juni 1987 tog en repræsentant for Falcks Redningskorps det ikke særlig alvorligt, at der mellem Falck og SID er indgået aftaler, som betyder, at der ikke er det fornødne beredskab til stede i døgn drift, selv om det offentlige faktisk betaler herfor.

Svar (1/7 87):

Indenrigsministeren (Enggaard):

Amtsrådsforeningen i Danmark har i anledning af det stillede spørgsmål over for Indenrigsministeriet oplyst, at forpligtelsen til døgnet rundt som minimum at stille det mellem parterne aftalte beredskab til rådighed udgør grundprincippet i aftalen mellem Falcks Redningskorps og Amtsrådsforeningerne.

Amtsrådsforeningen finder efter at have indhentet oplysninger fra Falcks Redningskorps ikke anledning til at betvivle, at Falck fortsat vil opretholde denne forpligtelse, og jeg agter derfor ikke at foretage mig yderligere.

Spm. nr. S 1333

Til *indenrigsministeren* (25/6 87) af:

Camre (S):

»Hvilke oplysninger kan ministeren give om indsatsen imod AIDS i Sverige?«

Begrundelse

Det svenske samfund har meget stærk lighed med det danske i henseende til bl.a. social og sundhedsmæssig udvikling, alment oplysningsniveau og administrativ praksis.

På denne baggrund vil det have betydelig interesse at vide, hvorledes indsatsen imod AIDS er grebet an i Sverige, herunder hvil-

ken forskning og forebyggelse der er iværksat, hvilken lovgivning der danner grundlag for indsatsen, samt hvilke resultater, især i form af mindre udbredelse af sygdommen, der måtte være opnået i Sverige. Svaret bedes udformet, så sammenligning med danske forhold umiddelbart er mulig.

Svar (3/7 87):

Indenrigsministeren (Enggaard):

Hovedforskellen mellem den danske og den svenske indsats imod AIDS-sygdommen er, at Sverige har henført AIDS-sygdommen til kønssygdomslovgivningen med deraf følgende muligheder for at anvende tvangsmæssige foranstaltninger over for smittede og syge. Herudover er der på det seneste vedtaget en lovgivning, der forbyder såkaldte badstueklubber og lignende virksomhed.

Organisatorisk koordineres AIDS-indsatsen i Sverige af »AIDS-delegationen« med den svenske social- og sundhedsminister som formand og med deltagelse af bl.a. ordførerne for de politiske partier i Rigsdagen og repræsentanter for de kommunale organisationer. I Danmark varetages denne koordinationsopgave af Indenrigsministeriets koordinationsgruppe vedrørende sygdommen AIDS.

Der er i Sverige afsat en 2-årig (medio 1986–medio 1988) rammebevilling på 200 mill. sv.kr. til AIDS-foranstaltninger, hvoraf 50 mill. sv.kr. er afsat særligt til tilskud til patientbehandling i storbyområderne. En umiddelbar sammenligning af disse tal med danske forhold er vanskeliggjort af, at den svenske stat finansierer AIDS-foranstaltninger, som i Danmark finansieres af amtskommuner og kommuner. Eksempelvis er der ydet tilskud på ca. 10 mill. sv.kr. til foranstaltninger over for stofmisbrugere.

De statslige udgifter til AIDS-foranstaltninger i Danmark udgjorde i 1986 ca. 50 mill. kr., i indeværende finansår udgør de ikke under 60 mill. kr., og for finansåret 1988 vil der blive søgt om et beløb på ikke under 75 mill. kr.

I øvrigt følges de svenske foranstaltninger naturligt med stor interesse, da problemerne på mange måder er beslægtede.

Spm. nr. S 1334